

Nemărginire și credință

Felix

Sondez, vâslind cu sete din formule,
Și-n Univers cu totul mă afund,
Dar simțurile nu îmi sunt destule
Când tainele îmi colcăie-n celule,
Din strălumina unui timp fecund.

Lăsând în urmă zbor de constelații
Mă soarbe întunericul, avid,
Sub forma unei negre inspirații
Și când misterele devin vibrații
Prin mii de ochi spre ele mă deschid.

În bezna grea care își tace cântul
Și-n gerul ca o fiară fără chip,
Văd galaxii trecând în zbor ca vântul,
Dar...unde-i casa mea, unde-i Pământul?
Unde e ...firicelul de nisip?

Mă-ngheață groază rece, fără nume,
Și inima îmi tremură-n aspic
În timp ce rațiunea face spume:
Dacă-i așa minusculă o lume,
Ce pot fi eu mai mult decât...nimic?

În spaimă-nfășurat, ca-ntr-un zăbranic,
Cu sufletul sub temeri gârbovit,
Îmi simt zădărnicia greu, organic,
Și invadat de ea în chip tiranic,
Mă văd călcat de necuprins, strivit.

Dar bezna dureroasă de înfrângeri
Se sparge, când lumina din Cuvânt
Mă scoate din hățișul de constrângeri,
Să înțeleg că-n toate sunt răsfângeri
Din slava Celul veșnic sfânt, sfânt, sfânt.

Și prin credință, vajnica lumină,
Din elemente noi mă recreez
Căci văd în toate pronia divină
Și, curățat de-a spaimelor rugină,
Mă infinesc în Dumnezeu prin crez.

Simion Felix Marțian